

Boldog új esztendő!
kívánunk
minden olvasónknak

VÁLTOZATOSABBAN

Az egyetemi ifjúsági munkáról tanácskoztak a KISZ megyei és városi bizottsága

A KISZ Csongrád megyei és Szeged városi bizottságait december hetedikén bocsátották vitára a Csongrád megyei felsőoktatási intézményekről alkotott véleményüket tartalmazó írásbeli előterjesztést. A városi bizottság nagyteremben megtartott ülésén dr. Koncz János megyei bizottság iskolai osztályvezetője bevezetőjét széleskörű és értékes vita követte. Felszólaltak a vitában az egyetemeken képviselői: párt-állami és KISZ-vezetők egyaránt. A résztvevők többsége a szóbeli referátumot tartotta különösen értékesnek. Ebben nemcsak az ifjúság egyetemista rétegének helyzetéről kapunk reális képet, de külön-külön szó esik a szegedi egyetemeken és egyetemisták speciális problémáiról is. Így az érzelmi nevelés kérdésén belül nagy teret nyert a hagyományok ápolásának, a pártvezetéssel kapcsolatosan a patronálási rendszer működésének problémája. A tíz felszólaló között ott volt Vajó Péter a KISZ KB titkára, Siklós János a megyei pártbizottság titkára, dr. Serfőző Lajos, a JATE pártbizottságának titkára, dr. Sávoly Gyula a SZOTE dékánhelyettese, Szűcs Zsuzsanna a Tanárképző Főiskola KISZ-titkára, és dr. Tóth Lajos a KISZ tudományegyetemi bizottságának titkárhelyettese is.

A KISZ megyei és városi bizottság ülésének különös jelentősége adott az az érdeklődés, amelyet az ifjúsági szervezet legfelsőbb fórumai tanúsítanak az egyetemisták élete, munkája iránt. A KISZ KB novemberi ülésének egyik sarkalatos problémája az volt, hogyan kell, hogyan lehet megítélni az egyetemi ifjúságot. A felsőoktatási intézmények diáksága ötvenezres létszámánál sokkal jelentősebb a társadalmi életben kapott szerepe. Ezért mondható Csongrád megye egyetemi megyének, holott az ifjúság hét százaléka csupán az egyetemi hallgató. Ez a réteg éppen speciális adottságainál fogva különleges helyzetben van, és súlyát tekintve a végzés utáni időszak szempontjából óriási fontossága van megfelelő nevelésének, befolyásolásának. Nem véletlen az sem, hogy az MSZMP IX. kongresszusának felszólalói is kitértek az oktatás, az egyetemeken problémáira, az oktatási reform megoldatlanságára, az elméleti és gyakorlati képzés egységének megromlására.

Az ifjúság eszméi — politikai nevelésében döntő szerepet tölthetnek be az egyetemi pártalapszervezetek. Mégis — ahogy az egyik felszólaló hangsúlyozta — hallgatókkal foglalkozó oktatók munkájának nem szabad a patronálási rendszer sokszor formális foglalkozásaiban kimerülnie. Az oktatók legfontosabb tevékenysége: úgy dolgozzanak, hogy példát adjanak. Munkatársává válnak, vitapartnerré. A példaadás, a baráti közvetlenség is lehet nevelési eszköz, a mindennapos politikai nevelés eszköze is. E nevelésben nagy szerepre lehet a hagyományok megfelelő ápolásának is. Dr. Serfőző Lajos bejelentette a vitán, hogy megindult az egyetemi archívum megalakítása. Ezen túlmenően azonban érdemes lenne megfontolni azt a javaslatot, melyet a szóbeli beszámoló vetett föl. A félévenként kiadott egyetemi tanrendekben (hozzátéhetjük: főleg az első félévben) kapjanak helyet az egyetem múltját ismertető rövidebb írások. Jó lenne, ha egy egyetemet ismertető füzetből időnként a hallgatók is kapnának, hiszen elképzelhetetlenül tájékozatlannak. A szegedi diákkonferencia szovjet felszólalója

beszélte arról nemrég, hogy náluk az első éves hallgatókkal először egyetemük műzeumát ismertetik meg. Egyetemünk viszonylag fiatal intézmények. Ez azonban nem mentesíthet a megismeréstől.

Örvendetes tény, hogy egyre több szót kér, és kap az érdekvédelmi tevékenység a KISZ munkájában. Az egyetemi ifjúság korosztályi és réteghelyzetéből eredendően abban is különbözik a hasonló korú fiatalok csoportjaitól, hogy nincs érdekvédelmi szerve, mivel kívül esik a szakszervezet hatáskörén. Egyetemi lapokat olvasgatva szembetűnő, hogy miként próbálnak ezen budapesti és vidéki egyetemeken ifjúsági szervezetei az állami szervek segítségével változtatni. Debrecenben és Budapesten erős és jól működő menzabizottságok vannak. Tevékenységük — ezt viszont országjáró egyetemisták összehasonlításaiból tudjuk — eredménye kézzel, azaz villával-késsel fogható. A december eleji ülés szóbeli referátuma és vitája azt mutatta, hogy példájukat Szegeden is lehetne, sőt kellene követni. Szeged speciális helyzete — Debrecenben van a menzaközpont — hátrányos. A megoldás az lenne, ha akár a szegedi vendéglátóipari vállalat akár az egyetemek átvonnák a menzákat, egyben megszüntetnék a tudományegyetemi menzákra nehezedő túlterheltséget. Igaza volt annak a felszólalónak, aki nevésgesnek tartotta, hogy a hamarosan beköszöntő tél idején is a szobrokiig nyúlik az ebédre várakozók sora a Hősök terén.

Vajó Péter a vita során főleg azt hiányolta, hogy a megyei és városi bizottságok anyaga nem foglalkozik megfelelőképpen a kari szervezetek és alapszervezetek munkájával, problémáival. Az ifjúsági munkának a jövőben is legfontosabb feladata a jó alapszervezeti tevékenység kialakítása.

Legideálisabb módja a munka megjavításának természetesen az lenne, ha az egyetemi szervezetek közvetlenül a kollégiumra épülhetnének, úgy, ahogy azt az Orvostudományi Egyetemen kísérletezték ki. A József Attila Tudományegyetemen ennek egyik lépcsőfoka a kari kollégiumok kialakítása lesz.

A megyei bizottság ülésén Vajó Péter Makarenkó szavával figyelmeztetett arra, hogy a legnagyobb veszély a változatosságtól a bonyolultságtól való félelem. Félelem az egyéntől. Az egyetemi ifjúsági munka alapja is az lehet, hogy kikerülve e veszélyeket, megteremtjük az egyén, az alapszervezet és a vezetés összhangját.

A kongresszus folytatódik

Három hete már, hogy a Magyar Szocialista Munkáspárt IX. Kongresszusa befejezte munkáját. A kongresszus küldöttek megválasztották a vezetést, a tagjait s szavazataikkal hitelesítve immár törvényként hatnak közöttük, társadalmunk életében a kongresszusi határozatok, az ipari és a mezőgazdasági termelés, a termelést irányító apparátus, a társadalmi-politikai élet különböző területei, a tudomány, az irodalom és a művészetek további fejlődéséhez adva elvi útmutatást, meghatározva a fejlődést segítő gyakorlati tennivalókat és a helyes arányokat épp úgy, mint a cselekvés módszerét és eszközeit.

A kongresszus tehát csak formailag ért véget. Valójában folytatódik tovább. Folytatódik a pártalapszervezetekben, ahol taggyűléseken, pártnapokon vitatják meg a kongresszus anyagát, pártbizottságokon, ahol elkészül-

tek, vagy most készülnek a pártmunka újabb periódusát átfogó munkaterv. Mindhárom intézményünk kommunisztái, pártcsoportjai, alapszervezetei és pártbizottságai most fognak hozzá a kongresszusi anyag elemzéséhez: az anyag „átfordításához” az egyetemen és a főiskolán dolgozó kommuniszták gyakorlatának, aktivitásának nyelvén való átteszteléséhez. A tény, hogy a hivatali pártbizottságok megszűnésével egyetemünk és

a főiskolán is megnöttek a pártbizottságok jogai, egyúttal azt is jelenti, hogy megnöttek a feladatok, a követelmények is, megnőtt a kommuniszták személyes felelőssége a feladatok végrehajtásában. Mindhárom intézményünk kommunisztái érzik e felelősség súlyát, s reagálásuk, véleményük biztatónak: az egyetemi és főiskolai pártmunka minden eddiginél jelentősebb fellendülését és kibontakozását sejtetik.

Dr. Serfőző Lajos docens

a József Attila Tudományegyetem pártbizottságának titkára

Korai lenne még a feltett kérdésre a rendezetten kiadott, kialakult vélemény hangnemében válaszolni. Hi-

szén tudományegyetemünk pártalapszervezetei és az egyetemi pártbizottság most tervezték meg s kezdték el a IX. kongresszus anyagának feldolgozását, most készülnek el a pártmunka feladatait a kongresszus szellemében meghatározó munkaterv s maga a kongresszusi anyag is eléggé összetett, sokféle ágazó volt ahhoz, hogy áttekintése és alapos mérlegelése könnyen véghezvihető legyen. Csupán mint kommunista a magam egyéni véleményével, első benyomásaival szolgálhatok tehát, s nem a választott testület véleményét képviselő állásfoglalással.

Az ember többféle közösségnek a tagja. A szűkebb közösség szempontjából, mint egyetemi oktató vizsgálva a kongresszuson elhangzottakat, úgy érzem, mind az oktató-nevelő, mind a tudományos munka szempontjából alapvető elvi útmutatásokat kaptunk a IX. kongresszustól, annak ellenére, hogy a kongresszus a párt politikájának eddigi tendenciáját teljes egészében megtartotta s határozataiban is ezt a vonalat erősíti, fejleszteti tovább. Jóleső volt hallani Kádár elvtárs beszámolójában a pedagógusokról mondott elismerő szavakat. Egyetemünk oktatói — ezt a napokban lezajlott összköztartói értekezlet bizonyította — szívvel-lélekkel vállalják a pedagógusi hivatást. Vállalják az eléjük tűzött feladatot: az oktatás és nevelés magas szintű egységének megteremtését, a kommunista szakemberképzés célja érdekében s vállalják a tudományos munka és a társadalom igényeit eddiginél még szorosabb, sokrétűbb összehangolását.

Örültem annak, hogy erőteljes hangsúlyt nyert a kongresszuson a párt vezető szerepének kérdése. Egyetemünkön is tovább kell erősíteni a párt vezető szerepét: teljesebb résztvételét az elvi-politikai irányításban és a munka ellenőrzésében. A pártnak a fő feladatokkal s nem részletproblémákkal kell foglalkoznia, nem szabad elvesznünk a részletekben. A kádertánpótlás irányítása, a vezetőik nevelése és kiválasztása, a politikai-világnézeti szilárdság, a szakmai képzettség és a vezetőkéesség, a rátermettség egyképp fontos feltételei alapján, továbbra is döntő feladatunk. Ehhez — s a kongresszuson ez is hang-

(Folytatás a 2. oldalon.)

Karácsony fényei

Nem a hó fényelt. Nem volt fehér az idei karácsony. A kirakatok, a lámpák meg épp úgy fényeltek most is, mint máskor. A szemek? Az ajándékozni készülés izgalmatól-örömetől fénylő szemek? A szeretettel megtelők, az egymásra gondolóok boldog-meghatott szemei? Megbékélés fényei.

S ezen az estén, az évben először ezen az estén nem volt elsötétítés Vietnámban.